

Hjältinnan från Bahía

Nog var hon ensam alltid, precis som de hade lovat. Efter allt det fruktansvärda hon tvingats göra för att kunna återställa Marisas heder. Carla skrattade tyst för sig själv där hon låg med ansiktet tryckt mot den varma gatan, spottade ut lite blod på asfalten och konstaterade muntert att minst två revben var brutna.

Den feta turisten såg inte lika hysteriskt arg ut längre och Carla visste av erfarenhet att det snart skulle vara över. Carla tänkte att hon egentligen borde bett killarna som hjälpt henne att inte skvallra, men det var väl inte sista gången hon skulle bli nedslagen för mindre än inget. Enligt henne förtjänade han tusen gånger värre. Tillslut gick den feta mannen sin väg och Carla andades ut för första gången på minst tio minuter.

När hon tillslut kom på fötter igen bestämde hon sig för att det var värt det. Vad som helst för Marisa. Tuca hade visserligen bara varit en smutsig rännstenshund, men hon hade varit viktig för Marisa, det hade alla fattat som såg dem tillsammans. Hunden hade knappast gjort mer än varit i vägen för en blek, fet, rik, överklassgubbe utan vett, men tack vare det skabbiga djurets dumhet var Marisa helt uppriven. Det var Carla som hade hittat Tucas kropp. Samma sekund hon fick syn på Tyskens offer liggandes på sophögen och såg Tysken spotta gult slem på Marisas ängel anade hon vad hon skulle få utstå för att få hjälp av Miguelitos gäng. Inte de mest fruktade kriminella i Bahia kanske, men ingen annan än Miguelito skulle ens sett åt hennes håll för en sådan småsak. Miguelito hade alltid varit som någon sorts far för henne och Marisa, även om de i praktiken fått klara sig själva sedan barnsben. I hela Barra Preta var det bara honom hon kunde gå till, och Marisa var hennes andra hälft, så kosta vad det kosta ville! Tysken skulle straffas!

Carlas minne spelade återigen upp alla svordomar Marisa snyftat fram bakom det svarta håret. Hon kunde inte för sitt liv se Marisa så ledsen utan att göra något. Carla vinglade lätt där hon stod, torkade lite mer blod från hakan och tog ett smärtsamt andetag inte hälften så djupt som avsett. Sedan steg hon ut i solen. Värmen tröstade som alltid och den lilla tveksamhet som eventuellt funnits kvar försvann omedelbart när hon åter njöt av den brännande hettan som smekte hennes mörka ansikte. Med värmen återvände hennes normala säkerhet. Hon blundade och nu gick det lite bättre att andas. En stor svart jeep slirade förbi henne på den i övrigt tomma bakgatan. Killarna i bilen visslade och applåderade men Carla var stark nog att ignorera dem. Hon visste bättre än att bry sig.

Miguelitos killar hade brutit sig in i Tyskens hotellrum i går natt precis som hon bett om. Carla hade tur som ville åt en idiot med kontakter, hade de flinat och inte lämnat en enda real till henna och Marisa. Men pengarna var oviktiga, och killarna hade gjort vad de skulle. Tyskens pass, biljett och visum roade sig bäst dom kunde hos Mae och Pai i helvetet och turistdjäveln ryggsäck var randig som den grillkorv han var av glasskärvorna killarna gömt i hans säng – Miguelitos visitkort.

- "Amor! Carla! Menina, que foi isso?"

Carla riktigt kände hur hela hon blev varm igen vid ljudet av Marisas röst. Hon vände sig om och såg den svarthåriga kvinnan komma springande längs gatan. Som alltid iklädd trasiga jeansshorts och bikini och det långa, blöta håret bakstruket. Marisa kom säkert direkt från stranden. Hon älskade solen lika mycket som Carla.

- "Acabei de ouvir..." "Jag fick just veta..." viskade Marisa i örat på Carla med sin mörka sträva röst när Carla äntligen föll ihop i hennes armar.

Mer behövde hon inte säga. Plötsligt kändes inte längre bulan i tinningen, knäet bar lika bra som innan sparken och de brutna revbenen var inte längre ett hinder för andningen. Hon hade gjort rätt. Marisa hade

glömt sitt meningslösa sörjande. Vackra, mörka, sköra Marisa var inte längre upprörd över sitt döda skadedjur och detta hade garanterat blivit Tyskens sista charterresa. Åtminstone till Bahia och kvarteren kring Marisas och Carlas strand Prainha Preta. Om han kom ut ur landet vill säga.

Carla tog en slinga av Marisas mörka hår mellan fingrarna och njöt av att känna den söta lukten av rök och saltvatten som var så speciell för Marisa. Marisas stora djupa ögon var fyllda till bredden av tårar, och Carla log sitt allra bredaste leende för att få i alla fall ett halvhjärtat försök tillbaka. Efter en lång tystnad fylld av de bådas åtföljande tankar tog Marisa Carla under armen och hjälpte henne iväg från blodpölen på marken. Vad gjorde man inte för en av himlens vackraste änglar, tillsynes ofärgad av det hårda livet på Barra Pretas stränder och gator? tänkte Carla där hon haltade in i skuggan med Ängelns arm om midjan. Inte för att hon egentligen trodde på änglar.

~~- Vad som helst, tänkte hon, var i alla fall svaret.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lilla katten med Poeter.se id #22359 innehar upphovsrätten